

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΥΒΑΔ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

ΣΦΑΛΩΣ ο πιο κομψός άνθρωπος του Παρισιού ήταν ο Κλοκλό. Ήταν και το πιστεύει Γι' αυτό τον βλέπατε να κάνει τον περιπατό του στα boulevard, να συζητά στις κοσμικές προμετέρες των θεατρών και να είναι πρώτος και καλύτερος σ' όλες τις δεξιότητες.

Τόν Κλοκλό τον ήξερε όλο το Παρίσι. Ή μοδιστρούλες διασκεδάζαν μαζί του, ή καλλιτέχνιδες του τρώγαν ξα σφωδ λεπτά κι' ή εύθυμες γυναίκες άφηναν χωρίς βενζίνα τ' αυτοκίνητό του.

«Α, ο Κλοκλό ήταν γαλαντόμος! Όταν του άρεσε μιιά γυναίκα την κυνηγούσε και μπορούσε γι' αυτήν να πουλήσει και το σακκάκι του. Διαπάρωνε στο δρόμο κι' άρχιζε το έρωτικό πλο στην άρχη με έκφραστικές ματιές και χαμόγελα, έπειτα με λόγια, ύστερα με φερονιότητες και τέλους... άρπαζε ένα γερό χαστούκι στο πρόσωπο που του έπευε το καπέλλο. Θέει μου! Ο φτωχός Κλοκλό ήταν ύπερβολικά άτυχος στους έρωτάς του! Φαντασθήτε ότι ένα χρόνο τώρα είχε νοικιασει ένα πολυτελές διαμερίσμα κι' όμως δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτό ούτε θυλική γάτα!

— Κλοκλό έχεις κεάτια, του λέγαν οι φίλοι του γιά να τον περξέουν!

Τι άδικαίριοι που ήταν τέλος πάντων αυτοί οι άνθρωποι! Διακόως χώναν τή μήτη τους στις ύποθέσεις του και δεν τον άφηναν νά ηρούσάτ. «Α, το μαρτύριό του ήταν φοβερό!

— Κλοκλό, το μάγουλό σου είναι κόκκινο, του παρατηρούσαν μόλις τον έβλεπαν τó βράδυ.

— Τι; Πώς; Έχω κοκκινάδια; Ρωτούσε άνηχοος εκείνος.

— Όχι, μ' φαίνεται ότι έρωτας πάει κίμια άνάτοψη.

«Ε, το είχε, φαίνεται, ή μοίρα τού άτυχου Κλοκλό νά δέχεται ραπισμάτα. Ήταν ο μόνος που μπορούσε νά μιλήσει γιά τήν δύναμη των γυναικών. Και όταν διάβαζε στις έφημερίδες κι' έβλεπε να τις αναμέρισε ως «ασθενές φίλο» διαμαρτύρητο. Είχε πικρή πείρα της... άδυναμίας τους. Μιά του είχε σπάσει κάποτε τρία δόντια! Κι' αναγκάστηκε νά τά πετάξει με λύπη του στο δρόμο και νά τρέξει στον γιατρό του νά τά βάλει χρυσά. Άλλη μιιά τον είχε ρίξει με μιιά γροθιά στο λιθόστρωτο και μιιά τρίτη τον είχε στείλει στο σταθμό των πρώτων βοηθειών! Μά ο Κλοκλό δεν έβραζε μυαλό. Σ' αυτόν ταιριαζε ή παροιμία τού λόκου. «Όσο κι' άν αλλάξει το μαλλί του, αυτός εξακολουθούσε νά είναι ο ίδιος. Θά τον βλέπατε αιώνας εύθυμο, κομψό, μ' ένα άνθος στην μπουτονιέρα και διαρκώς χονεμά τó χέμα στις τσέπες του παλτού του νά περπατάει με γρήγορο και πηδηχτό βήμα, σκορπίζοντας δεξιά κι' άριστερά χαμόγελα και χαιρετώντας όλες τις γυναίκες.

- Καλσπέρα σας, ναυτάμ!
- Τά σέβη μου, κυρία!
- Πώς είσθε, δεσποινίς Ζουλιέτ;

Και ή άτέλειωτη σειρά των ύποκλήσεων, των μειδιμάτων και τού βγαλιμάτος τού καπέλλου εξακολουθούσε μέρες, μήνες, χρόνια. Λίγο άκόμη κι' οι διάφοροι «τασσοί» θά έδδειχναν στους έξένους μεταξú των άλλων άξιοθύντων τού Παρισιού και τόν Κλοκλό!

Τόν καυμένο τόν Κλοκλό! Ποτέ δεν είχε κάνει τίποτε σέ κανέναν. Όλοι τον άγαπούσαν και τόν κοροΐδευαν.

— Κλοκλό, ή μικρή μου είναι ξετρελλαμένη μαζί σου. Μά τι έχεις και προσελκείεις έτσι τις γυναίκες;

— Βάζω λίγη μπενζίνα... στο μαντήλι μου. Έτσι πληροφορούνται όλες ότι έχω αυτοκίνητο, τους άπαντούσε με άφέλεια.

Κι' αλήθεια, ή άφέλεια αυτού τού ανθρώπου δεν είχε όρια. Κι' όμως, έδω που τά λέμε, θά μπορούσε νά έχη έπιτυχίες. Ο Κλοκλό ήταν κομψός, άρχετα συμπαθητικός και λίγο πλούσιος. Μά έλα που είχε τó ελάττωμα νά κυνηγά όλες τις γυναίκες! Και φυσικά, όποιος κυνηγάει πολλούς λαγούς δεν παίρνει κανέναν. Τό ίδιο είχε πάθει κι' ο Κλοκλό. Τό πολυτελές διαμέρισμα τó είχε γιά τούς

φίλους του και πρό πάντων γιά εκείνον τόν διαβολάνθρωπο τόν Μωρίς, που άλλαζε τις γυναίκες όπως τις γραβίτες του.

— Μωρίς, τού έλεγε ο Κλοκλό, νομίζω ότι είσαι φίλος μου.

— Και βέβαια είμαι τ' άπαντούσε ο Μωρίς άφοδ διαρκώς σού παίρνω δανεικά.

— Ω, καϊμένη, ποίως σκοτίζεται τώρα γιά τέτοια μικροπράματα;

— Όές νά πής δηλαδή ότι μου χαρίζεις τó προχθεσινό χιλιάριο που μου δάνεισες;

— Πάρτο όπως θέλεις. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι νά μου δώσης μιιά καλή συμβουλή: Πές μου πώς κατακιάς τις γυναίκες.

Μά δεν ύπάρχει κανένας κανόνας γι' αυτή τή δουλειά. Γιατί τις πέρασες τις γυναίκες; Δεν μπορεί νά κανονιστεί τó αισθητήριό τους και τó γούστο τους με μιιά συνταγή.

— Πρέπει νά μου πής, Μωρίς, όλη τήν αλήθεια, επέμεινε ο δύστιχος Κλοκλό. Βαρέθηκα πειά νά τρώω χαστούκια. Έμένα μου χρειάζονται φίλματα!

— Χμ! Έκανε σκεπτικός ο Μωρίς, αυτό δεν είναι τόσο εύκολο όσο τó φαντάζεσαι. Ευκολότερα σού δίνει ή γυναίκα ένα χαστούκι παρά ένα φίλημα.

— Δεν θά μπορούσε τουλάχιστον νά μου τó δώση και τά δυό;

Έκανε καταβατικά ο Κλοκλό.

Ο Μωρίς τόν λυθήθηκε.

— Άκουσε, τού είπε, θά σου όμολογήσω τó μυστικό μου. Ή γυναίκες άγαπούν μόνον τούς σοβαρούς άνδρες. Δεν έχουν έμπιστοσύνη σ' έναν εύθυμο τύπο σάν και σένας.

— Όποτε πρέπει νά γίνω σοβαρός; Ρώτησε μ' ύψος δαρμένιο σκύλλο ο Κλοκλό.

— Είναι ή μόνη συμβουλή που μπορώ νά σου δώσω, σάν καλός φίλος.

Ο Κλοκλό εύχαρίστησε τó Μωρίς και γύρισε σκεπτικός στο διαμέρισμά του.

Τήν άλλη μέρα όλες ή γυναίκες που κυκλοφορούσαν στους δρόμους τού Παρισιού άναστατώθηκαν. Είχαν δει ότι ο Κλοκλό δεν καταδεχόταν πειά νά τις κυτάξει. Αναγκάζόντουσαν λοιπόν γιά νά διασκεδάσουν νά τον καλημερίζουν πρώτες εκείνες:

- Πώς είσθε, κ. Κλοκλό;
- Καλημέρα, κ. Κλοκλό!
- Χαίρεται, κ. Κλοκλό!

Ο δύστιχος ένοιωσε τήν καρδιά του νά λαχταρά. Πάλευε νά συγκρατήσει τόν έαυτό του γιά νά μη κάνει χαμηλά τρέλλα κι' άρχισι πάλι τά καραγκιούλικια του. Κι' αυτή ή προσπάθειά του άρχισε νά τον μεγαλοχλι και νά τον μαραζινόη.

Τό βράδυ λοιπόν δήλωσε μ' σοβαρό ύφος στο Μωρίς:

— Πάει, τέλειωσαν πειά τ' άστει. Θα έχταλειψω τó παγγινίδι. Δεν μπορώ νά γίνω σοβαρός. Τώρα έχω άρχισι νά χώνω πραγματικά τήν εύθυμία μου.

— Αυτό έιπατε τώρα νά μου' πής πώς βαρέθηκες τις γυναίκες.

— Δηλαδή βαρέθηκα νά με στολίζουν με τó πιο χυδαίο ύπερβολό γιο. Ξέρεις τί τρομερό πράγμα είναι νά μ'ην σού έχουν πει ποτέ μιιά τρυφερή λέξη ;... Άποφάσισα λοιπόν νά βαλω τέλεια και παύλα στο κυνηγητό. Θ' αφήσω μάλιστα και τó διαμέρισμα τής όδοδ Ρουσσό.

Ο Μωρίς άνηύχισε. Αυτό πειά ήταν από τ' άγαφα.

— Κλοκλό, έλα στα καλά σου. Μά δεν σκέφτεσαι λοιπόν καθόλου τούς φίλους σου; Καλά σέ λέω έγωιστή.

Μά ο Κλοκλό ήταν άμετάπειτος. Μόλις άφησε τόν Μωρίς τράβηξε γραμιά νά βρη τήν σπιτονοικοκυρά του.

— Κυρία Σελεστίν, τής είπε, λυπούμαι πολύ, αλλά θά ξενοικιάσω τó διαμέρισμα.

— Γιατί, κ. Κλοκλό, άπόρησε ή Σελεστίν, δεν είσαστε εύχαριστημένος;

Ο Κλοκλό με λυπημένο ύφος τής έξηγήσε όλη τήν τραγική γκίνια που είχε στις γυναίκες.

— Έγώ σας βρισκω πολύ συμπαθητικό, τού είπε ή Σελεστίν. Γι' αυτό σας συμβουλεύω νά δοκιμάσετε άλλη μιιά φορά τά έπιθετικά όπλα σας!

Ο Κλοκλό συμφώνησε μαζί τής και βγήκε νά κάνει μιιά βόλτα.

Ο Κλοκλό δ... λάρανε καί...!

της και βγήκε να κάνει μιιά βόλτα.

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 1630)

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1617)

νά διαφωτίσετε!...

Στην ανάκρισι ό Τόμυ, ό άστυφύλακας, ύποχρεώθηκε νά όμολόγησι όλη τήν άλήθεια και νά άποκαλύψη τή συζήτησί του μέ τόν άγνωστο κύριο. Ό άνακριτής γέλασε άπό τήν καρδιά του και τού δήλωσε ν' άφήση αυτές τίς άφελείς δικαιολογίες και νά τούς διγγηθή τήν άλήθεια. Μάταια ό Τόμυ διαμαρτυρόταν ότι δέν τούς έλεγε ψέμματα. Οι άνώτεροί του τόν θεώρησαν ένοχο και τόν έκλεισαν στή φυλακή, γιατί δέν πίστεψαν ούτε τόν άστυφύλακα Στόμερ, ό όποιος πήγε και τούς μίλησε γιά τή δική του συνάντησι μέ τόν άγνωστο κύριο, νομίζοντας ότι έλεγε ψέμματα γιά νά ύποστηρίξη τόν συνάδελφό του.

Μά κι' ύστερα άπ' αύτή τήν λωποδυσία, μιά τρίτη τολμηρότερη άπό τίς δύο προηγούμενες, έγινε μέ τόν ίδιο τρόπο στή Γουώλ Στρήτ. Και κατά διαβολική σύμπτωση είχε παρουσιασθή πάλι ό καλοντυμένος φίλος τών άστυνομικών κι' είχε δώσει στο' σκοπό τό σχετικό φιλοδώρημά του.

Όλοι είχαν άρχισι νά διασκεδάζουν μ' αύτή τήν κομικοτραγική ιστορία άν δέν τυχάνει ό άστυνομικός Ούίλλιαμ Ντράϊφλ ν' αναλάβη νά διαφωτίσι αύτή τήν ύπόθεσι και νά άποκαλύψη τήν άλήθεια. Έξέτασε προσεχτικά και τούς τρεις άστυφύλακες και τέλος κατέστρωσε τό σχέδιό του. Ντύθηκε πόλιωμαν και κάθε νύχτα περιπολούσε στή Γουώλ - Στρήτ, περιμένοντας τήν άφιχή τού άγνώστου, και πράγματι αύτός ό άγαθός άνθρωπος δέν άργησε νά φανή. Μετά μιά έβδομάδα πλησίασε μιά νύχτα τόν Ντράϊφλ και θέλησε νά τού πιάσι συζήτησι. Μά εκείνος μ' άστραπιαία ταχύτητα τού πέρασε τίς χειροπέδες. Ύστερα κάλεσε τούς βοηθούς του και άρχισι νά έρευνά τό δρόμο. Πράγματι, σ' ένα γκαρφειό συνέλαβαν τρεις κακοποιούς, οι όποιοί προσπαθούσαν ν' άνοίξουν ένα χρηματοκαβώτιο.

Έτσι τα μέλη τής σπειρας ώδηγήθηκαν στό τμήμα κι' ύπεβλήθησαν σέ μιά έξαντλητική άνάκρισι. Στο τέλος αναγκάστηκαν νά όμολογήσουν τόν τρόπο μέ τόν όποιο εργαζόντουσαν. Ό «καλοντυμένος κύριος» ήταν συνεργάτης τους. Αυτός είχε έντολή νά παρασύρη μακριά τόν σκοπό άπό τό μέρος πού γινόνταν ή λωποδυσία και τό έγκλημα. Ύστερα τόν δωροδοκούσε γιά νά μη μορη νά άναφερή τή συνάντησί του ό,τι κι' άν συνέβαινε. Κι' αύτός ήταν ένας περιφημος τρόπος νά παραμένουν ασύλληπτοι και νά «εργάζονται» θάυμασια οι κακοποιοί.

Ή πρωτότυπη σπειρα κλείστηκε, έννοείται, στις φυλακές και γρήγορα τα μέλη της θα καθήσουν στήν ήλεκτρική καρέκλα γιά νά πληρώσουν μέ τό ίδιο νόμισμα τή ζωή τών θυμάτων τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΜΙΑ "ΒΕΝΤΕΤΤΑ,, ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1596)

Ξέρετε δε ποιά ήταν ή αίτια τής άσφάσεώς της νά άπαρηγη τόν κόσμο; Ένας άνδρας. Ένας άνδρας πού κύλισε στο' βορκο αυτό τ' όμορφο λουλουδι και προσπάθησε νά τό έξυτελίση. Έμοιαζε σαν έναν κακούργο πού ποδοπατάει μέ λύσσα εν' άθώο τριαντάφυλλο! Ή Τζένυ πέρασε μαρτυρικές μέρες μαζί του γιατί τόν άγαπούσε παράφορα. Ταχτικά έρχόταν νά μέ συναντήση μέ κόκκινα τά μάτια της άπό τά δάκρυα. Όστούσο ήξερε νά συγκρατή τή θλίψι της. Μά ή καρδιά τού ανθρώπου είναι τόσο άδύνατη! Όταν λοιπόν εκείνος τήν έγκατέλειψε, ή Τζένυ, μη άντέχοντας στον χωρισμό του, πήρε τήν άπόφασι νά κλεισθή στο' μοναστήρι.

Και πράγματι, άφοδ' τακτοποίησε τίς ύποθέσεις της κι' άποχαίριέ τους τούς φίλους της και τούς γνωστούς της έγκατέλειψε τήν μάταιη ζωή μας.

Ή Τζένυ Λουξέιγ ήταν πλασμένη νά γίνη ένας άγγελος. Κι' έγινε!

ΤΙΤΑ Ι'ΝΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1605)

— Πατέρα, τού έλεγε μέ συγκρατημένο θυμό, δέν μπορώ νά κάθουμε δω πέρα, ενώ τ' άλλα παιδιά τής ηλικίας μου, έχουν άρχισι πειά νά ταξιδεύουν. Όλοι μέ φρονάζουν δειλό κι' ή γυναίκες χαμογελούν ειρωνικά όταν μ' άντικρύζουν!

— Και τί σε νοιάζουν έμένα ή γυναίκες; Φώναζε έξαγριωμένος ό Γκαλέκ γιά νά πή κάτι. Πρέπει νά ξέρεις ότι θα γίνεται αυτό πού θέλω έγώ! Κι' ό Γιάν έφρευε άπό κοντά τού σαν δαρμένος σάλος. Καταλάβαινε ότι ό πατέρας του είχε δίκιο. Ναι, ήταν ένας χαμένος άνθρωπος. Ήταν τόσο κακοφτιαγμένος λες και τόν είχε γενήσει κανένας πύθκος. "Οι' οι' νέοι τής ηλικίας του είχαν τίς τρυφερές τους φίλες. Έκείνον δέν τόν πλησίαζε καμμιά. Όλες νόμιζαν ότι ζοσος εις βάρος τού πατέρα του κι' ότι ήταν ένας άπαισιος τεμπέλης. Κι' αυτό είχε άρχισι νά τό πιστεύη κι' ό ίδιος γιατί όλη τή μέρα του τήν περνούσε ξαπλωμένος στήν άμμουδιά σαν ένας άνθρωπος πού έχει έξασφαλίσει τή συντήρησί του. Και σαν νά μην έφταναν αυτά τά βάσανά του, βρβέθηκε νά έρωστηθή τή Μανταίν, τό πιό όμορφο κορίτσι τού χωριού. Τότε έγινε πιό φριχτό τό μαρτύριό του γιατί κι' εκείνη τόν περιφρονούσε και τόν κοροϊδύε:

— Γιάν, πότε θα παρακάηης; Τόν ρώταγε ειρωνικά στα' τόν συναντούσε.

Κι' εκείνος έτρεχε νά κρύψη τήν ντροπή του γιατί δέν ήξερε τί νά τής πη. Τό μαρτύριό του κράτησε ως τήν μέρα πού φύγαν ή ψαροπούλες. Άνεβασμένες πάνω στους βράχους τίς ειδε νά φεύγουν ή μιά πίσω άπό τήν άλλη μ' όλάνοχτα τά κατάλευκα πανιά τους, φρεσκοβαμμένες και πεντακάθαρες. Έμεινε εκεί άκίνητος μέχρι πού σήσαν κι' ή τελευταίες άχτίτες τού ήλιου. Μά τότε τόν κυριέγε μιά άπερίγραπτη άπελιότητα. Σαφρόταν δέν άπό αύριο ή Μανταίν θ' άρχιζε πάλι τά πειράγματά της. Και πάλι στή θλίψι του θέλησε νά δώση ένα τέλος σ' αύτή τήν ιστορία: Έκλεισε τά μάτια του κι' άπέθηκε νά πείσθ άπό τούς ύψηλούς βράχους στά βαθιά νερά τής θάλασσας.

Την άλλη μέρα οι χωριανοί του βρήκαν τό πτώμα του στήν παρλια. Ό Γιάν είχε επίτελους ταξιδέψει. Μά γιά τόν άλλο κόσμο!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΥ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1597)

Δέν πρόλαβε νά περιπατήση όμοσ και πούλ και πύμα... καταπληκτικό έκανε μιά γνωριμία, ζήτησε άλλη κι' ύστερα άλλη! Ό Κλοκλό πήγαινε νά τρελλαθή άπό τήν χαρά και τήν έπιθύη του. Έδωσε και στις τρεις ραντεβού και έτρεξε άμέσως ν' άνανέωση τό συμβόλαιο τού διαμερίσματος γιά ένα χρόνο.

Μά τήν άλλη μέρα μάταια περίμενε τόν έρχομό τους. Καμμιά δέν πάτησε τό πόδι της εκεί.

Μολταυτα αυτές ή τρεις κατακτήσεις του έκαναν τόν Κλοκλό πιό τολμηρό. Έξακολούθησε λοιπόν νά κινηγή τίς γυναίκες στο' δρόμο, νά τίς πειράξη και νά δέχεται ραπίσματα. Και ποτέ δέν έμαθε ότι ή τρεις εκέινες κατακτήσεις του ήσαν φίλες τού Μωρίς. Είχαν συνεννοηθή νά τού παίξουν αυτό τό παιχνίδι γιά νά μη χάσουν τ' όμορφο διαμέρισμα τής όδου Ρουσσώ, στο' όποιο περνούσαν τόσο ευτυχισμένες όρες!

ΖΑΝ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1621),

θέσι του.

Ή Άντουανέττα χτύπησε άκόμα μιά φορά τό κουδούνη και κατόπιν έφυγε άργά, άργά, σκύβοντας τό κεφάλι της νά ήταν λυπημένη. Ό Άντρέ τότε, μέ μία άπερίγραπτη πίκρα στήν καρδιά, ξαναγύρισε στήν πολυθρόνα του, άπό όπου έκανε τά φαντασιακά του ταξίδια. Μά σέ λίγο κατάλαβε πως ή καρδιά αυτή είχε τελειώσει ξαφνικά. Δέν θα είχε νά διηγηθή καμμιά έρωτική περιπέτεια στους συνάδελφους του. Θά άρχιζε όμοσ μιά: τήν πιό όμορφη τής ζωής του.

Θά παντρευόταν τήν όμορφη Άντουανέττα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ